

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.367 van 27 november 2014
in de zaak A. 210.834/IX-8259**

In zake: het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door
de scholengroep 1 “ANTIGON”
dat woonplaats kiest te 2100 Deurne
F. Craeybeckxlaan 22
en bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Charley Vallet
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Oudaan 22-24

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
die woonplaats kiest bij
de juridische cel van de afdeling Advies en Ondersteuning on-
derwijspersoneel
gevestigd te 1210 Brussel
Hendrik Consciencegebouw
Koning Albert II-laan 15

Tussenkommende partij:

Wilfried WOUTERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Guido Wuyts
kantoor houdend te 2200 Herentals
Lierseweg 116
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 november 2013, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep van 12 september 2013 [...] waarbij de evaluatie

[‘onvoldoende’ van] 26 augustus 2011 [gegeven aan Wilfried] Wouters [...] wordt vernietigd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Wilfried Wouters heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 7 januari 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van der Gucht heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 november 2014.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Charley Vallet, die verschijnt voor de verzoekende partij, adviseur Marleen Broucke, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Roel De Cleermaecker, die *loco* advocaat Guido Wuyts verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Wilfried Wouters is sedert het schooljaar 2005-2006 tijdelijk aangesteld als leraar maritieme opleiding aan het KTA Zwijndrecht-Cenflumarin, onderwijsinstelling die behoort tot de scholengroep 1 ‘Ant1gon’ van het Gemeenschapsonderwijs.

3.2. Op 12 mei 2011 kent de directrice van de betrokken school als eerste evaluator aan W. Wouters een evaluatie ‘onvoldoende’ toe. Na bezwaar van de tussenkomenende partij, geeft de directrice op 27 mei 2011 aan W. Wouters te kennen dat zij haar evaluatie ‘onvoldoende’ handhaaft.

3.3. Op beroep van de tussenkomenende partij vernietigt de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep op 6 juli 2011 de evaluatiebeslissing van 12 mei 2011 en de handhaving van deze beslissing, omdat de eerste beslissing de op straffe van nietigheid voorgeschreven vermelding van de beroepsmogelijkheden niet vermeldt en de handhaving het lot moet ondergaan van de gehandhaafde beslissing die van rechtswege nietig is.

3.4. Op 26 augustus 2011 kent de directrice aan W. Wouters andermaal een beoordeling ‘onvoldoende’ toe, waarbij ditmaal in de beslissing ook de beroepsmogelijkheden worden vermeld.

3.5. Bij schrijven van 31 augustus 2011 deelt de directrice van het KTA Zwijndrecht-Cenflumarin aan de tussenkomenende partij mee:

“Rekening houdend met het belang van de school en van de leerlingen en gelet op het evaluatieverslag met conclusie ‘onvoldoende’ beslis ik om u niet aan te stellen per 1 september 2011.”

Tegen die beslissing heeft W. Wouters op 27 oktober 2011 bij de Raad van State een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend, ter griffie gekend onder nr. A. 202.233/IX-8110. Dit beroep is hangende.

3.6. Eveneens op 31 augustus 2011 geeft de algemeen directeur van de betrokken scholengroep aan W. Wouters te kennen:

“Ik krijg kennis van het evaluatieverslag met conclusie ‘onvoldoende’ en de beslissing van uw directeur om u niet aan te stellen. Voor zoveel als nodig deel ik u mee dat u ook als TADD niet aangesteld wordt. Huidige beslissing neem ik als algemeen directeur bij hoogdringendheid. Deze beslissing wordt voorgelegd op de eerstvolgende vergadering van de raad van bestuur van de scholengroep.”

Ook tegen deze beslissing heeft W. Wouters op 27 oktober 2011 bij de Raad van State een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend, ter griffie gekend onder nr. A. 202.232/IX-8115. Dit beroep is eveneens hangende.

3.7. Op 5 oktober 2011 beslist de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep om de evaluatie ‘onvoldoende’ van 26 augustus 2011 van W. Wouters te vernietigen, omdat de tussenkomen partij volgens het college van beroep op het ogenblik van de betekening van het evaluatieverslag niet meer in dienst was en het evaluatieverslag voor haar geen gevolgen kon hebben.

3.8. Op 21 november 2011 beslist de raad van bestuur van de betrokken scholengroep de beslissingen van 31 augustus 2011 van de algemeen directeur van de scholengroep en de directrice van de betrokken onderwijsinstelling om verzoeker niet aan te stellen als leraar binnen de onderwijsinstelling per 1 september 2011 te bekrachtigen en te bevestigen.

Tegen die beslissing heeft W. Wouters op 15 maart 2012 een derde verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad van State ingediend, ter griffie gekend onder nr. A. 204.037/IX-8116.

3.9. De *sub* 3.7 genoemde beslissing van 5 oktober 2011 wordt bij arrest nr. 223.506 van 17 mei 2013 vernietigd door de Raad van State. De Raad oordeelt dat de enkele vaststelling, door het college van beroep, dat het evaluatieverslag met de eindconclusie ‘onvoldoende’ voor de tussenkomende partij geen gevolgen kan hebben, faalt en derhalve de bestreden beslissing niet vermag te staven.

3.10. Na vervolgens de partijen te hebben gehoord, neemt de bevoegde kamer van het college van beroep op 12 september 2013 de thans bestreden beslissing, daarbij over de grond van de zaak overwegend wat volgt:

“5.1. Overwegende dat het College van Beroep zijn appreciatie niet in de plaats mag stellen van de evaluatoren; dat het College de evaluatie met de eindconclusie ‘onvoldoende’ enkel kan vernietigen op grond van de motieven vermeld in artikel 73*septiesdecies*, § 2, van het Decreet Rechtspositieregeling van 27 maart 1991, zonder dat de beslissing van het College in de plaats komt van de initiële beslissing;

5.2. Overwegende dat het College van Beroep op het procedurele vlak moet nagaan 1) of de procedureregels op het niveau van de instelling zijn nageleefd zowel wat de procedure betreffende het vastleggen van de functiebeschrijvingen als wat de procedure betreffende de evaluatie betreft, 2) of de rechten van verdediging niet werden geschonden, 3) of de beroepsmogelijkheden vermeld zijn als het evaluatieverslag de eindconclusie ‘onvoldoende’ bevat, en 4) of de evaluatie gebeurd is volgens de regels en in de geest van de functiebeschrijvingen en evaluatie;

Overwegende dat het College van Beroep op het inhoudelijke vlak moet oordelen 1) of de beslissing betreffende evaluatie met de eindconclusie ‘onvoldoende’ steunt op motieven die de toekenning van die evaluatie in rechte en in feite aanvaardbaar maken en 2) of er een redelijke verhouding bestaat tussen de feiten en de uiteindelijke evaluatie met de eindconclusie ‘onvoldoende’;

5.3. Overwegende dat uit het voorliggende dossier blijkt dat mevrouw [N.] op 7 oktober 2010 voor de heer Wouters een functiebeschrijving heeft opgesteld, gevolgd door een planningsgesprek; dat op 24 februari 2011 naar aanleiding van een klasbezoek op 21 februari 2011, een functioneringsgesprek plaats had tussen mevrouw [N.] en de heer Wouters tijdens hetwelk het verslag van het klasbezoek werd becommentarieerd en een aantal praktische afspraken werden gemaakt; dat er op 10 mei 2011 een evaluatiegesprek was tussen mevrouw [N.] en de heer Wouters en aansluitend op 12 mei 2011 een evaluatieverslag werd opgesteld met de eindconclusie ‘onvoldoende’, zonder vermelding van de beroepsmogelijkheden;

Overwegende dat na de vernietiging van het voormelde evaluatieverslag dd. 12 mei 2011 door het College van Beroep op 6 juli 2011, mevrouw [N.] op 26 augustus 2011, op basis van het voormelde evaluatiegesprek van 10 mei 2011, opnieuw een evaluatieverslag heeft opgemaakt met als eindconclusie ‘onvoldoende’ met vermelding van de beroepsmogelijkheden; dat dit evaluatieverslag met de eindconclusie ‘onvoldoende’ door het College van Beroep op 5 oktober 2011 werd vernietigd en deze vernietigingsbeslissing op haar beurt door de Raad van State werd vernietigd op 17 mei 2013;

Overwegende dat om die reden het beroep [...] thans opnieuw aanhangig is bij het College van Beroep.

5.4. Overwegende dat de evaluatie zoals die in het Decreet Rechtspositieregeling is opgevat, vertrekt van een functiebeschrijving; dat de functiebeschrijving die op 7 oktober 2010 voor de heer Wouters werd opgemaakt voor zeven resultaatsgebieden op een gestandaardiseerde wijze uitvoerig de taken omschrijft met de daarbij behorende aanbevelingen, zoals die van toepassing zijn voor de leerkrachten in het secundair onderwijs, met voor sommige punten aanpassingen die specifiek gelden voor het betrokken personeelslid; dat in voorliggend geval de functiebeschrijving echter geen melding maakt van de minpunten en de aanbevelingen die reeds eerder aan bod waren gekomen bij het functioneren van de heer Wouters en die aan mevrouw [N.] bekend waren; dat dergelijke gepersonaliseerde opmerkingen, naar het oordeel van het College van Beroep, dienen opgenomen te worden in de functiebeschrijving om het gevolg dat aan de opmerkingen en de aanbevelingen is gegeven, te kunnen betrekken bij de evaluatie;

5.5. Overwegende dat de evaluatie het resultaat is van bevindingen die aan de vastgestelde criteria moeten worden getoetst, maar dat ook tussentijds aan een personeelslid signalen moeten worden gegeven over zijn functioneren; dat dergelijke tussentijdse momenten, veruitwendigd in wat gemeenzaam functioneringsgesprekken worden genoemd, daartoe het geschikte middel zijn en inherent deel uitmaken van de evaluatiecyclus met het doel het personeelslid feedback te geven over zijn tussentijds functioneren;

5.6. Overwegende dat het College van Beroep zich ervan bewust is dat het functioneren van de heer Wouters op meerdere vlakken leemten vertoonde en niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat de heer Wouters de aanbevelingen onvoldoende heeft benut;

5.7. Overwegende dat het College van Beroep de handelwijze en de manier van lesgeven van de heer Wouters niet vergoelijkt maar in voorliggend geval er echter niet van overtuigd is dat de heer Wouters via geëigende functioneringsgesprekken voldoende verwittigd is geworden dat zijn functioneren in die mate tekort schoot dat het moest worden bijgestuurd; dat voor het ganse schooljaar 2010-2011 het enige functioneringsgesprek op 24 februari 2011 naar het oordeel van het College van Beroep, onvoldoende is om voor de heer Wouters als impuls te dienen om zijn functioneren aan te passen om zo een ongunstige evaluatie mogelijks te vermijden; dat uit het voorliggende dossier niet blijkt dat, behalve het

functioneringsgesprek na het bijwonen van één les op 21 februari 2011, er andere functioneringsgesprekken zijn geweest over de wijze waarop de heer Wouters zijn taken uitoefende en waarbij is nagegaan in hoeverre hij de uitoefening van zijn taken al dan niet had bijgestuurd; Overwegende dat gelet op de belangrijke gevolgen die een evaluatieverslag met de eindconclusie ‘onvoldoende’ voor de heer Wouters zou hebben, het College van Beroep redelijkerwijs mag aannemen dat er nog tussentijdse evaluatiemomenten zouden ingelast zijn om o.m. te wijzen op de voortdurende vastgestelde tekorten en de mogelijke gevolgen voor de eindevaluatie; dat uit het dossier niet blijkt dat dit is gebeurd en het College van Beroep om die reden van oordeel is dat de evaluatie in redelijkheid niet is gebeurd volgens de geest van de evaluatie zoals die is vastgelegd in het Decreet Rechtspositieregeling; dat de evaluatiebeslissing van 26 augustus 2011 met als eindconclusie ‘onvoldoende’ dient te worden vernietigd.”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De tussenkommende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep, omdat volgens haar geen van de drie aangevoerde middelen zou beantwoorden aan wat er op grond van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van verwacht wordt. Verzoeker zou volgens de tussenkommende partij enkel een nieuwe feitelijke boordeling vragen aan de Raad van State, die daar niet toe bevoegd is.

4.2. Zoals hierna zal blijken, voert verzoeker in de besproken middelen zonder twijfel een schending aan van een decreetsbepaling en licht zij toe waaruit die schending bestaat.

De exceptie is onbezonnen en wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. Een eerste middel is geput “uit de schending van hoofdstuk VIIIbis. – Functiebeschrijving van het Decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs (in het bijzonder art. 37ter [lees: 73ter]) *juncto* de materiële motiveringsplicht”.

Volgens verzoeker geeft het college van beroep in punt 5.4 van de bestreden beslissing – hiervóór geciteerd *sub* 3.10 – een foutieve draagwijdte aan het begrip functiebeschrijving. Daarnaast lijkt de bestreden beslissing volgens verzoeker ten onrechte in te houden dat bepaalde elementen bij de evaluatie betrokken werden die niet in de functiebeschrijving voorkomen. De geïndividualiseerde functiebeschrijving bevat naast de taakomschrijving ook telkens de nodige aanbevelingen om de beschreven taak naar behoren uit te voeren.

Luidens artikel 73ter, § 7, van het decreet van 27 maart 1991 rechtspositie personeelsleden gemeenschapsonderwijs (het rechtspositiedecreet) is het toevoegen aan de functiebeschrijving van persoons- en ontwikkelingsgerichte doelstellingen facultatief en dit naar aanleiding van een functioneringsgesprek of op basis van afspraken gemaakt op het einde van de vorige evaluatieperiode. Met de vereiste van ‘minpunten’ en ‘aanbevelingen’ die in de functiebeschrijving opgenomen zouden moeten worden, voegt het college van beroep volgens verzoeker toe aan het decreet. Een functiebeschrijving is, blijkens de ingeroepen bepaling, in de eerste plaats een taakomschrijving, toegespitst op één personeelslid, waaraan facultatief bepaalde zaken toegevoegd kunnen worden, maar niet die welke het college van beroep in de bestreden beslissing ziet.

Het bedoelde evaluatieverslag heeft betrekking op de taken zoals in de functiebeschrijving opgenomen, alsook de instructies die het betrokken personeelslid tijdens het ene geëvalueerde schooljaar heeft gekregen en bevat derhalve geen elementen die er inhoudelijk of in tijd (voor wat de geëvalueerde periode betreft) niet bij betrokken mochten worden.

6. De verwerende partij antwoordt dat het college van beroep geenszins heeft gesteld dat er geen geïndividualiseerde functiebeschrijving voorlag, noch dat de functiebeschrijving geen aanbevelingen zou bevatten, maar wel dat de functiebeschrijving van 7 oktober 2010 geen melding maakt van de problematische punten in het functioneren van verzoeker en de bijbehorende aanbevelingen zoals die eerder, naar aanleiding van lesbezoeken op 23 november 2009 en 11 januari 2010, door de pedagogisch adviseur waren geformuleerd en aan de evaluator bekend waren.

7. In haar toelichtende memorie sluit de tussenkomende partij zich aan bij de verwerende partij, waarbij zij opmerkt dat het rechtspositiedecreet een geïndividualiseerde functiebeschrijving voorschrijft.

8. In haar memorie van wederantwoord repliceert verzoeker dat de verwerende partij miskent wat de inhoud van een geïndividualiseerde functiebeschrijving moet zijn en dat zij van een functiebeschrijving een functioneringsbeschrijving maakt.

Verzoeker zoekt steun voor zijn argumentatie in de parlementaire bespreking van het rechtspositiedecreet; inzonderheid citeert hij de volgende passages (*Parl.St.* VI.Parl. 2006-07, nr. 1246/1, 11 en 12):

“Voor de leraren in het secundair onderwijs worden – in uitvoering van cao VIII – nog nadere specificaties vastgelegd m.b.t. de functiebeschrijving. Centraal in de geïndividualiseerde functiebeschrijving van een leraar in het secundair onderwijs staat de hoofdtaak, het lesgeven. Tot deze hoofdtaak – de geïntegreerde lerarenopdracht – behoren taken zoals de planning en voorbereiding van lessen, het lesgeven zelf, de klaseigen leerlingenbegeleiding, de evaluatie van de leerlingen (toetsen, taken, exa-

mens, proeven), de nascholing en het overleg en de samenwerking met directie (personeelsvergaderingen en pedagogische studiedagen), collega's (klassenraden en vakverenigingen), het CLB (opvolgen leerlingen) en ouders (oudercontacten).

[...]

In de geïndividualiseerde functiebeschrijving worden in eerste instantie de taken en de instellingsgebonden opdrachten van het personeelslid vastgelegd en wordt opgenomen hoe een personeelslid deze taken en opdrachten moet uitoefenen.

[...]

Daarnaast is er ruimte om instellingsspecifieke doelstellingen op te nemen, evenals de rechten en plichten inzake nascholing en permanente vorming.

[...]

In de functiebeschrijving kunnen ook persoons- en ontwikkelingsgerichte doelstellingen worden opgenomen.”

Verzoeker merkt op dat W. Wouters geëvalueerd werd op zijn kerntaak, namelijk het lesgeven, hetgeen het college van beroep miskent, door niet de kerntaak maar de optionele persoons- en ontwikkelingsgerichte doelstellingen centraal te stellen.

Hij merkt nog op dat in de bestreden beslissing niet concreet wordt aangegeven wat er in de functiebeschrijving juist ontbreekt, dat alle punten die in de evaluatie aan bod zijn gekomen in de functiebeschrijving staan en dat ze bij die gelegenheid werden overlopen en besproken.

9. In haar laatste memorie dupliceert de verwerende partij dat een evaluatie overeenkomstig artikel 47*octies*, § 3, van het rechtspositiedecreet betrekking heeft op het volledige functioneren van het personeelslid ten opzichte van de geïndividualiseerde functiebeschrijving. Reeds vóór het opstellen van de functiebeschrijving van de tussenkomende partij waren problematische punten in haar functioneren vastgesteld, die hadden geresulteerd in aanbevelingen vanwege de pedagogisch adviseur. Deze aanbevelingen werden niet opgenomen in de functiebeschrijving. Uiterekend echter de vaststelling dat de tussenkomende partij aan die aanbevelingen geen gevolg heeft gegeven, vormt voor de evaluator de reden om de ‘onvoldoende’ uit te spreken.

10. Volgens de tussenkomende partij, in haar laatste memorie, is de kritiek die verzoeker formuleert in het eerste middel niet ter zake omdat de bestreden beslissing wezenlijk steunt op de vaststelling dat er onvoldoende tussentijdse evaluatiemomenten zijn geweest. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het niet vermelden van de minpunten en de aanbevelingen in de functiebeschrijving de reden was tot het eindbesluit.

Beoordeling

11. De beslissing van het college van beroep steunt, eensdeels, op de vaststelling dat de functiebeschrijving nalaat de gepersonaliseerde opmerkingen en aanbevelingen op te nemen die reeds bekend waren op 7 oktober 2010 en, anderdeels, op de vaststelling dat de geëvalueerde niet voldoende is verwittigd geworden middels functioneringsgesprekken.

De tussenkomende partij heeft geen belang erbij, te betogen dat het eerste motief overtollig is. Dan zou het voor verzoeker immers volstaan om enkel het tweede motief met succes aan te vechten om de nietigverklaring te verkrijgen. Hoe dan ook is de Raad van State van oordeel dat beide motieven verwlochten zijn, minstens in die zin dat naar de opvatting van het college van beroep wezenlijk van belang is, dat de tussenkomende partij op geen zinvol ogenblik en tijdig is geïnformeerd over de nuttige elementen waarop haar evaluatie zou steunen: noch in de functiebeschrijving, noch middels functioneringsgesprekken.

12. Artikel 73ter, § 7, van het rechtspositiedecreet van 27 maart 1991 luidt:

“§ 7. Het personeelslid en de eerste evaluator leggen per ambt en per instelling waar het personeelslid fungeert, een geïndividualiseerde functiebeschrijving vast. Daarbij houden ze rekening met de algemene afspraken die in uitvoering van § 3 zijn vastgelegd en met de bepalingen van het arbeidsreglement.

Personeelslid en eerste evaluator leggen in de functiebeschrijving de taken en instellingsgebonden opdrachten van het personeelslid vast en de wijze waarop het personeelslid deze taken en opdrachten moet uitvoeren.

In de functiebeschrijving worden ook de instellingsspecifieke doelstellingen opgenomen.

De functiebeschrijving bevat eveneens de rechten en plichten inzake permanente vorming en nascholing. Als het personeelslid nascholing wordt opgelegd, komen de kosten ten laste van de inrichtende macht.

Ten slotte kunnen aan de functiebeschrijving, naar aanleiding van een functioneringsgesprek of op basis van de afspraken gemaakt op het einde van de vorige evaluatieperiode, ook persoons- en ontwikkelingsgerichte doelstellingen worden toegevoegd.”

13. Mét verzoeker oordeelt de Raad dat uit de aangehaalde bepaling niet kan worden afgeleid dat het niet vermelden van de zogenaamde minpunten en de aanbevelingen die aan bod zouden zijn gekomen bij het vroegere functioneren van het personeelslid in de functiebeschrijving van dit personeelslid een onwettigheid vormt die zonder meer de regelmatigheid van de erop volgende evaluatiebeslissing moet vitiëren.

Louter ten overvloede stelt de Raad van State vast dat de tussenkomende partij bezwaarlijk kan beweren niet op de hoogte te zijn geweest van de vroegere bezoeken van de pedagogisch begeleider in zijn les op 23 november 2009 en op 11 januari 2010, noch van diens bevindingen en aanbevelingen die telkens zijn neergelegd in een individueel verslag dat de tussenkomende partij op 25 november 2009 en op 19 januari 2010 voor kennisname had ondertekend.

14. Uit wat voorafgaat volgt dat de besproken redengeving met betrekking tot de functiebeschrijving op zich niet de noodzakelijke juridische grondslag voor de bestreden beslissing kan aanleveren.

In zoverre ook, is het eerste middel gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

15. Een tweede middel is geput uit de schending van de materiële-motiveringsplicht en van het rechtspositiedecreet, inzonderheid artikel 73ter, § 4, 2°.

Het middel is gericht tegen het motief verwoord in het hiervóór *sub* 3.10 geciteerde punt 5.7 van de bestreden beslissing. Het college van beroep heeft er volgens verzoeker een argumentatie ontwikkeld die zou inhouden dat er niet meer dan één ‘geëigend functioneringsgesprek’ is geweest en dat de tussenkomende partij onvoldoende “verwittigd is geworden dat zijn functioneren in die mate tekort schoot dat het moest worden bijgestuurd”. De vraag die het college van beroep diende te onderzoeken, is of er afdoende coaching heeft plaatsgevonden. Deze coaching dient niet noodzakelijk enkel de vorm aan te nemen van een functioneringsgesprek. Op basis van het evaluatieverslag kan worden vastgesteld dat aldus is gehandeld. Verzoeker verwijst naar de in het verslag opgenomen opsomming van gesprekken, lesvisitaties, instructies en fiches van vaststelling die aan W. Wouters werden gegeven en die hem als bijlage bij het functioneringsverslag mee werden betekend. Het is niet omdat deze stappen niet de titel functioneringsgesprek krijgen, dat ze daarom geen gesprek over het functioneren van de tussenkomende partij waren. Al deze ingrepen hebben tot doel haar bij te sturen in de taak die zij sowieso zonder problemen zou moeten kunnen uitvoeren.

16. De verwerende partij repliceert hierop – samengevat – dat het college van beroep er niet omheen kon dat het betrokken personeelslid, dat voor het zesde jaar op rij was aangesteld als tijdelijke leerkracht en op 1 september 2011 recht zou hebben op een tijdelijke aanstelling voor doorlopende duur, beoordeeld werd over een korte periode van oktober 2010 tot mei 2011, daarin slechts op één ogenblik naar aanleiding van een functioneringsgesprek door de evaluator werd gewezen op een aantal tekorten en vervolgens een tweetal maan-

den later, zonder tussentijdse bespreking van zijn functioneren, een evaluatieverslag met eindconclusie ‘onvoldoende’ ontvangt. Dat het college van beroep dergelijke werkwijze, in acht genomen de evaluatieperiode als proces van coaching en begeleiding, niet ziet stroken met de geest van de evaluatie zoals vastgelegd in het rechtspositiedecreet, is moeilijk als onredelijk te bestempelen.

17. De tussenkomende partij merkt op dat zij voordien, op 25 april 2006, een gunstige evaluatie kreeg maar dat dit met de komst van N. als directrice en eerste evaluator veranderde. Zij, als eerste evaluator, slaat de ene fiche van vaststelling na de andere rond de oren van de tussenkomende partij, die deze fiches steeds zelf dan wel via haar raadsman gemotiveerd en gestaafd weerlegt als zijnde incorrect. Haar bezwaarschriften werden verticaal geklasseerd, hetgeen door de tussenkomende partij – bij gebrek aan opmerkingen – als een acceptatie ervan werd begrepen.

Na een stilte van vier jaar, drukte N. er op enkele maanden een evaluatie door, waarbij de periode 2006 tot 2010 niet in rekening werd genomen.

De evaluatie is gepuurd uit twee lesbezoeken, anderhalve maand uit elkaar, in een periode van spanningen tussen de tussenkomende partij en haar evaluator.

18. Verzoeker repliceert in de memorie van wederantwoord dat de stelling dat er slechts één functioneringsgesprek plaatsvond volstrekt in strijd is met het aan het college van beroep voorgelegde dossier.

Hij verwijst inzonderheid naar :

- een planningsgesprek van 7 oktober 2010,
- een vaststellingsfiche waarna de tussenkomende partij Smartschool diende te gebruiken – wat verzoeker een evidentie noemt in een hedendaagse school en hij wijst erop dat het gebrek aan werken met Smartschool terugkomt in het evaluatieverslag,

- een fiche van vaststelling betreffende een problematische afwezigheid,
- een brief betreffende de pogingen van de tussenkomende partij om de evaluatie te saboteren waaruit een gesprek van 28 januari 2011 blijkt,
- een lesbezoek op 21 februari 2011 met in het verslag een reeks duidelijke afspraken tussen de evaluator en de tussenkomende partij, waaruit een gesprek blijkt waarin deze afspraken gemaakt zijn,
- een fiche van vaststelling van 15 maart 2011 waarin wordt opgesomd welke afspraken niet werden nageleefd en waaruit een gesprek van diezelfde datum blijkt,
- een lesbezoek op 7 april 2011,
- een fiche van vaststelling betreffende een problematische afwezigheid,
- een fiche van vaststelling van 6 mei 2011 waarin wordt opgesomd welke afspraken niet werden nageleefd en waaruit een gesprek van diezelfde datum blijkt.

Het gebruik van fiches van vaststelling na een gesprek heeft volgens verzoeker alles te maken met de houding van W. Wouters, die er alles aan deed om een evaluatie te voorkomen.

Verzoeker merkt ten slotte nog op het standpunt van de verwerende partij onredelijk te vinden, nu aan een tijdelijk personeelslid dat al zes jaar op rij aangesteld was en waarbij de begeleiding tijdens die zes jaar zelfs de vorm heeft aangenomen van een tussenkomst van de pedagogische begeleidingsdienst, een onvoldoende wordt gegeven omdat blijkt dat dit personeelslid nog steeds geen les kan geven.

19. In de laatste memorie dupliceert de verwerende partij dat de stukken waar verzoeker naar verwijst niet volstaan om te kunnen beweren dat de tussenkomende partij binnen een ernstig begeleidingsproces tussentijds voldoende werd bijgestuurd aan de hand van geformaliseerde raadgevingen. Het opstellen van vaststellingsfiches kan bezwaarlijk als coaching worden beschouwd. Uit het

dossier blijkt evenmin dat de observaties die door de evaluator zijn gedaan op 7 april 2011 met de tussenkommende partij werden besproken.

20. In haar laatste memorie merkt de tussenkommende partij op dat verzoeker teruggrijpt naar fictieve, geheel betwiste en foutieve tussentijdse evaluatiemomenten. Zij merkt ook op dat N. nooit zelf heeft les gegeven en niet voldoet aan de vereiste bekwaamheden en diploma's om correct als evaluator gesprekken te voeren. Het evaluatieverslag staat bol van onwaarheden. Zij merkt op niet het enige personeelslid te zijn dat problemen ondervond met het gebruik van Smartschool.

Beoordeling

21. De verwerende partij wijst geen bepaling aan die een minimaal aantal functioneringsgesprekken vereist vooraleer tot een 'onvoldoende' te mogen besluiten. In de bestreden beslissing maakt het college van beroep ook slechts gewag van de "geest van de evaluatie". Welnu, in die geest valt de Raad verzoeker bij dat tussentijdse gesprekken en coaching niet noodzakelijk vereisen dat ze steeds de vorm aannemen van een 'functioneringsgesprek'.

22. De evaluatie 'onvoldoende' van de tussenkommende partij steunt op een vijftal vaststellingsfiches, een schrijven van 28 juni 2011 betreffende de weigering van het ondertekenen van een functiebeschrijving en een planningsgesprek, twee lesbezoeken en een functioneringsgesprek van 24 februari 2011 waarvan de schriftelijke neerslag telkens tijdig aan het betrokken personeelslid werd bezorgd. Uit het evaluatieverslag blijkt dat aansluitend op de lesbezoeken eveneens gesprekken zijn gevoerd met de tussenkommende partij omtrent zijn functioneren in de les. Na het lesbezoek van 21 februari 2011 is bovendien een uitgebreide nota opgesteld met vastgestelde tekortkomingen en te maken afspraken. De tussenkommende partij stelt zélf vast met "de ene fiche van vaststelling na de andere" om de oren te zijn geslagen. Alle zijn het feitelijke vaststellingen en verslagen waarvan, samen genomen, in redelijkheid niet kan worden ontkend dat

ze in de loop van de evaluatieperiode 2010-2011 voldoende signalen bevatten die – de bestreden beslissing parafraserend – wijzen op “de voortdurende vastgestelde tekorten en de mogelijke gevolgen voor de eindevaluatie”.

De in de bestreden beslissing aangegeven motivering dat er geen tussentijdse evaluatiemomenten ingelast zijn om te wijzen op de voortdurend vastgestelde tekorten faalt derhalve in de aangegeven mate in feite.

23. In de mate de tussenkomende partij in de laatste memorie zou beogen te betogen dat de evaluator niet de vereiste opleiding heeft genoten, is dit bezwaar laattijdig; er blijkt immers niet dat dit niet eerder in de procedure opgeworpen kon zijn geweest.

24. Het middel is gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

25. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 73octies, § 1, *juncto* artikel 73septiesdecies van het rechtspositiedecreet, omdat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het verstrekken van kwaliteitsvol onderwijs, doelstelling van het evaluatiesysteem.

Verzoeker merkt op dat, waar het college van beroep zelf vaststelt dat het functioneren van W. Wouters op meerdere vlakken leemten vertoont en hij de aanbevelingen onvoldoende heeft benut, het naderhand het verstrekken van kwaliteitsvol onderwijs toch niet bij zijn eindoordeel heeft betrokken.

Beoordeling

26. In het auditorsverslag wordt het middel als volgt weersproken:

“Naar de verwerende partij te kennen geeft, heeft het college van beroep m.b.t. de evaluatie van 26 september 2011 van W. Wouters geen inhoudelijk oordeel geveld, maar heeft ze enkel vastgesteld dat die evaluatie op procedureel vlak dermate gebrekkig was dat er tot vernietiging diende te worden overgegaan.

Zo te zien valt de bestreden beslissing perfect te plaatsen binnen de uitoefening van de bevoegdheden die het college van beroep in toepassing van artikel 73*septiesdecies*, § 2, werden toegemeten. Inzonderheid blijkt, in toepassing van pt. 2° van genoemde bepaling, te dezen nagegaan te zijn of de evaluatie van W. Wouters is gebeurd volgens de regels en in de geest van de functiebeschrijvingen en evaluatie.

Als dusdanig valt niet in te zien hoe die aldus vastgelegde decretale bevoegdheid van het college van beroep door de zorg voor het verstrekken van kwaliteitsvol onderwijs, doelstelling die krachtens de door de verzoevende partij ingeroepen decretale bepaling bij het evaluatiegebeuren dient gehanteerd te worden, de in bedoeld artikel 73*septiesdecies*, § 2, van hetzelfde decreet neergelegde bevoegdheden van het college van beroep zou doorkruisen en mogelijks zelfs inperken.

Weze overigens opgemerkt dat niet valt in te zien hoe die doelstelling, in de onderwerpelijke zaak, door de bestreden beslissing feitelijk geschonden zou zijn.”

27. Verzoeker verzaakt eraan, in een laatste memorie deze zienswijze tegen te spreken. Dan mag het volstaan voor de Raad, *brevitatis causa*, de redengeving bij te vallen en het middel ongegrond te achten.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep van 12 september 2013 waarbij de evaluatie ‘onvoldoende’ gegeven aan Wilfried Wouters wordt vernietigd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 november 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren